

2) Ar 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo 4 straipsnio 2 dalis leidžia valstybei narei nacionalinės teisės aktuose palikti tarptautinių teisių išnaudojimą?

Antruoju klausimu siekiama išsiaiškinti, ar norėdama suteikti didesnę svarbą saviraiškos laisvei ir piliečių galimybei naudotis kultūros prekėmis nei nacionalinių teisių turėtojų apsaugai nuo konkurencijos, valstybė narė gali nukrypti nuo 4 straipsnio 2 dalies nuostatų.

(¹) OL L 167, 2001 6 22, p. 10

Tribunale di Viterbo 2004 m. lapkričio 2 d. nutartimi pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą jo nagrinėjamoje baudžiamojoje byloje prieš D'Antonio Antonello

(Byla C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Proceso kalba: italų)

Tribunale di Viterbo 2004 m. lapkričio 2 d. nutartimi kreipėsi į Europos Bendrijų Teisingumo Teismą su prašymu, kurį Teisingumo Teismo sekretoriatas gavo 2004 m. lapkričio 17 d., priimti prejudicinį sprendimą jo nagrinėjamoje baudžiamojoje byloje prieš D'Antonio Antonello.

Tribunale di Viterbo prašo Teisingumo Teismo atsakyti į šį klausimą:

Ar įstatymo 401/89 4 straipsnio 1 dalis ir 4 a straipsnis su vėlesniais pakeitimais, kuriais šioje byloje nagrinėjama teisė vykdyti nagrinėjamą veiklą šiuo metu suteikiama tik Italijos viešųjų paslaugų koncesioninkams, nesuteikiant jos užsienio bookmakers (lažybų) tarpininkams, yra suderinami su EB sutarties 31, 86–43, 49 (¹) straipsniais?

(¹) Tikriausiai turėtų būti: EB sutarties 31, 43, 49 ir 81–86 straipsniais.

Europos Bendrijų Komisijos 2004 m. lapkričio 23 d. pareikštas ieškinys Jungtinei Karalystei

(Byla C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Proceso kalba: anglų)

2004 m. lapkričio 23 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos Gérard Rozet ir Nicola Yerrell, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge, ieškinys Jungtinei Karalystei.

Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo:

1) Pripažinti, kad:

- a) taikydama išimtį darbuotojams, kurių darbo laikas yra iš dalies neskaiciuojamas ar nustatytas iš anksto, ar gali būti nustatytas paties darbuotojo; ir
- b) nepriimdama atitinkamų priemonių teisės į kasdienį ir savaitės poilsį įgyvendinimui,

Jungtinė Karalystė neįvykdė savo įsipareigojimų pagal 1993 m. lapkričio 23 d. Tarybos direktyvos 93/104/EB dėl tam tikrų darbo laiko organizavimo aspektų (¹) 17 straipsnio 1 dalį ir EB sutarties 249 straipsnį.

2) Priteisti iš Jungtinės Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Teisiniai pagrindai ir pagrindiniai argumentai

17 straipsnio 1 dalyje numatytų išimčių taikymas

Direktyvos 17 straipsnio 1 dalis numato valstybių narių galimybę taikyti tam tikrų Direktyvos straipsnių išlygas, kai, atsižvelgiant į atitinkamos veiklos konkrečias ypatybes, darbo laiko trukmė neskaiciuojama arba iš anksto nenustatoma, arba ją gali nusistatyti patys darbuotojai.

Šią Direktyvą į nacionalinę teisę Jungtinė Karalystė perkėlė 1998 m. Darbo laiko taisyklėmis (SI 1998/1833) (toliau – 1998 m. taisyklės). Šių taisyklių 20 punktą iš pradžių apėmė išimtį, taikomą nuostatomis, reglamentuojančioms maksimalų savaitės darbo laiką, naktinio darbo trukmę, dienos ir savaitės poilsį ir poilsio pertrauką, kuri iš esmės atspindėjo Direktyvos 17 straipsnio 1 dalies nuostatas.

Vis dėlto vėliau 1999 m. Darbo laiko taisyklių (SI 1999/3372) 4 punktą 1998 m. Darbo laiko taisyklių 20 punktą papildė nauju papunkčiu, kuriame sakoma:

„(2) Kai darbuotojo darbo laiko dalis yra skaičiuojama ar iš anksto nustatyta ar jo pats darbuotojas nusistatyti negali, bet specifinis veiklos pobūdis yra toks, kad be darbdavio nurodymo darbuotojas taip pat gali pats atlikti darbą, kurio trukmė nėra skaičiuojama ar iš anksto nustatyta, ar gali būti nusistatyta paties darbuotojo, 4 punkto 1 ir 2 dalys, 6 punkto 1, 2 ir 7 dalys yra taikomos tik tai jo darbo daliai, kuri yra skaičiuojama ar iš anksto nustatyta ar negali būti nusistatyta paties darbuotojo“.

(4 ir 6 punktai reglamentuoja atitinkamai maksimalų savaitės darbo laiką ir naktinio darbo trukmę).

Šis pakeitimas nustatė papildomą išimtį tais atvejais, kai tik dalis darbuotojo darbo laiko yra apskaičiuojama, iš anksto nustatoma arba jį gali nusistatyti pats darbuotojas. Tokiais atvejais savaitės darbo laiką ir naktinį darbą reglamentuojančios nuostatos taikomos tik tai darbuotojo darbo daliai, kuri yra apskaičiuojama, iš anksto nustatyta ar negali būti nusistatyta paties darbuotojo.

Komisijos nuomone, 20 punkto 2 dalis yra už direktyvos 93/104/EB 17 straipsnio 1 dalyje nustatytų išimčių, taikomų tik darbuotojams, kurių visas darbo laikas neskaičiuojamas arba iš anksto nenustatomas, arba jį gali nusistatyti patys darbuotojai, ribų.

Nuostatų, susijusių su darbuotojų poilsio laiku, įgyvendinimas

Direktyvos 3 ir 5 straipsniai kiekvienam darbuotojui nustato minimalų kasdienio ir savaitės poilsio laiką. Atitinkamos Jungtinės Karalystės nacionalinės teisės aktų nuostatos yra įtvirtintos 1998 m. taisyklių 10 ir 11 punktuose. Vis dėlto Prekybos ir pramonės departamento parengtų gairių dėl 1998 m. taisyklių įgyvendinimo 5 skirsnis (pavadintas „Pertrauka“) nustato:

„Darbdaviai privalo užtikrinti, kad darbuotojai galėtų pailsėti, tačiau neprivalo užtikrinti, kad jie ilsisi“.

Kitaip tariant, darbdaviams yra nurodoma, kad jie neprivalo užtikrinti, jog darbuotojai iš tiesų naudotųsi jiems priklausančiais poilsio laikotarpiais, bet tik užtikrinti, kad darbuotojui, nusprendusiam tą daryti, nėra kliudoma.

Komisijos nuomone, tokiu būdu gairės aiškiai paremia ir skatina Direktyvos reikalavimų nesilaikymo praktiką.

(¹) 1993 m. lapkričio 23 d. Tarybos direktyva 93/104/EB dėl tam tikrų darbo laiko organizavimo aspektų (OL L 307, 1993 12 13, p. 18).

Europos Bendrijų Komisijos 2004 m. lapkričio 25 d. pareikštas ieškiny s Italijos Respublikai

(Byla C-485/04)

(2005/C 31/17)

(Proceso kalba: italų)

2004 m. lapkričio 25 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos G. Valero Jordana ir D. Recchia, ieškiny s Italijos Respublikai.

Ieškovas Teisingumo Teismo prašo:

— Nuspręsti, kad nepriimdama įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatų, būtinų įgyvendinti 2003 m. kovo 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2003/17/EB (¹) iš dalies keičiančią Direktyvą 98/70/EB (²) dėl benzino ir dyzelinių degalų (dyzelino) kokybės, arba bent apie juos nepranešdama Komisijai, Italijos Respublika neįvykdė savo įsipareigojimų pagal šios Direktyvos 2 straipsnį;

— Priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Teisiniai pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę terminas baigėsi 2003 m. birželio 30 d..

(¹) OL L 76, 2003 3 22, p. 10

(²) OL L 350, 1998 12 28, p. 58